

førte en saadan Fritagelse, vilde det ikke komme til at koste Selskabet ret meget, men derimod vilde dets Agenter kunne gøre en uhyre Reklame dermed. Det gjorde man saa. Andre Selskaber fulgte med, og lidt efter lidt har Konkurrencen tvunget samtlige Selskaber til at indføre hel eller delvis Præmiefritagelse i Tilfælde af Invaliditet.

Men medens der saaledes i alle Selskabers Statutter staar, at en saadan Ret har de forsikrede, saa bliver selve Spørgsmaalet om, hvorvidt den enkelte forsikrede kan blive fritaget for Præmiebetaling, bedømt meget forskelligt af Selskaberne. Nogle Selskaber har rene Reklameformaal for Øje, de søger ligefrem at komme til at give Fritagelse for Præmiebetaling ved Invaliditet, optrykker saa en Taksigelsesskrivelse fra vedkommende forsikrede til Selskabet, fordi det har været saa humanant at give ham eller hende Fritagelse for Præmiebetaling, i Anledning af at han eller hun har de og de Svagheder, og denne Skrivelse bliver saa mangfoldiggjort i mange Tusind Eksemplarer og uddelt af Agenterne til Publikum for derved at skaffe Selskabet flere Forsikringer. Andre Selskaber benytter Bestemmelsen paa en saadan Maade, at det ser ud, som om de gør alt muligt for at skubbe denne Forpligtelse fra sig og slippe saa billigt som muligt. Men skal denne i og for sig humane Bestemmelse faa nogen Betydning, saa skal den tages ud af Reklamens Tjeneste, og saa bør der skabes en bestemt Praksis, hvorefter denne Ret til Fritagelse for Præmiebetaling ved Invaliditet bliver fastsat.

Det var det, Landstingets Udvalg i Foraaret 1920 havde set, og derfor opfordrede det Regeringen til at forberede et Lovforslag, hvorefter der skulde dannes et saadant Organ, der kunde tage Spørgsmaalet op om, hvorvidt saadanne Invalidider skulde have Præmiefritagelse eller ej, uanset i hvilket Selskab de var. Jeg gav da ogsaa Lovforslaget min Tilslutning, den Gang det kom frem her i Folketinget. Jeg sagde, at jeg for mit Vedkommende vilde med Glæde se, at der blev indført saadanne Organer, der kunde tage alle disse pinlige Forhandlinger mellem Selskaberne og de enkelte forsikrede bort, saaledes at der blev et Nævn eller et andet Organ, som sagde, at de og de

forsikrede skulde være præmiefritagne, og de og de ikke. Paa Regeringens Vegne lovede daværende Finansminister Brandes at lade denne Sag gaa videre til sin Regeringschef og lovede, at der skulde blive taget fat paa Spørgsmaalet snarest muligt.

Men nu træffer det sig saa mærkværdigt, at det netop var den højtærede Indenrigsminister, der var Ordfører for det Udvalg, der gjorde denne Henstilling til den daværende Regering. Jeg havde da troet, at naar vi kom til Forhandlingerne om Ændringer i Forsikringsloven, vilde den højtærede Indenrigsminister have benyttet Lejligheden til at søge at faa sin Henstilling til at bære Frugt og selv fremkomme med et Forslag om Ændring i Forsikringsloven paa dette Omraade. Men det har den højtærede Indenrigsminister altsaa ikke gjort. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Indenrigsminister, om det ikke nu kunde lade sig gøre under Sagens Behandling her i Rigsdagen at faa dette efter min Mening meget vigtige Punkt ind i Forsikringsloven, saaledes at det blev paadagt de forskellige Forsikrings-selskaber at overlade til et Nævn eller lignende at bestemme, i hvilke Tilfælde de forsikrede skulde være præmiefritagne paa Grund af Invaliditet.

Nu er der naturligvis en Del ærede Medlemmer, som vil være betænkelige ved, at vi atter skal have et Nævn; jeg ved, at Nævn, Kommissioner, Udvalg o. s. v. ikke er saa højt anskrevet i dette høje Ting. Men dertil vil jeg sige, at skal vi have et saadant Ekstranævn til at bedømme disse Forhold, vil det blive Selskaberne, der kommer til at betale det, og ikke Statskassen, og det vil vel allerede hjælpe noget paa Betænelighederne. Oven i Købet vil jeg henlede Tanken paa, om man ikke kunde benytte Forsikringsraadet til at foretage disse Afgørelser, og da den højtærede Indenrigsminister selv er Medlem af Forsikringsraadet eller har været det, indtil han overtog den ærefulde Post som Indenrigsminister, antager jeg, at han vil kunne svare herpaa.

I det hele og store mener jeg, at Livsforsikringsloven af 1904 med senere vedtagne Ændringer har virket ualmindelig tilfredsstillende. Forsikringsraadet har efter min Mening gjort sin store Nytte ved at være en Dæmper paa Selskabernes ofte